

dinge, så det er muligt at planlægge og tilrettelægge.

Endvidere er der en række forhold, som vi ønsker yderligere uddybet. For det første at ministeren, såfremt der åbenbart findes en markant mindre forurenende teknologi end den, der påtænkes eksporteret, kan pålægge virksomhederne at redegøre for den alternative teknologi i forhold til den teknologi, som ønskes eksporteret. Ét er den arbejdsbyrde, der her kan blive resultatet, men endnu vigtigere synes det at være, om virksomhederne pålægges et ansvar, hvis det senere viser sig, at man har taget fejl. Hvordan vil ministeren på virksomhedens vegne sikre sig mod det? Hvordan vil det f.eks. kunne påvirke en handel?

For det andet vil vi gerne se på, om fristen på to måneder er den mest hensigtsmæssige. Vi kan i hvert fald se problemer i forbindelse med et hurtigt salg.

I forbindelse med dette forslag er Venstre af den opfattelse, at det er vigtigt at tage hensyn til miljøet, men konkurrenceforvridende forhold og administrative og økonomiske byrder for virksomhederne vil også være meget afgørende for Venstres stilling til forslaget.

Niels J. Langkilde (KF):

Miljø- og energiministeren foreslår med dette lovforslag en række helt forskellige forhold ændret i miljøbeskyttelsesloven.

Det første forhold, som jeg vil nævne, drejer sig om eksport af hele produktionsudstyr eller dele heraf fra de såkaldte listevirksomheder. Forslaget har sin baggrund i det mislykkede forsøg på at eksportere en del af den nu lukkede Sojakagefabriks produktionsudstyr. Farligheden og nytten af produktionsudstyret var der ved de tidligere behandlinger her i Tinget stærkt delte meninger om.

For Det Konservative Folkeparti syntes det overvejende sandsynligt, at man miljømæssigt ville have gjort forholdene bedre i Pakistan ved eksporten, fordi anlægget var bedre end det, man i stedet må anvende. Som så ofte før er det bedstes værste fjende det gode.

I bemærkningerne til forslaget har Det Konservative Folkeparti med tilfredshed noteret sig, at ministeren er blevet klar over, at der også er noget hensigtsmæssigt i, at gamle produktionsanlæg, som ikke er tidssvarende hos os, kan forbedre miljøet og levestandarden et andet sted i

verden, når man sammenholder med de muligheder, de pågældende lande ellers har.

Miljø- og energiministerens rejse til det kommunistiske Kina omfattede vist også et engagement i et salg af et ældre dansk energianlæg, som i et stærkt svinende land må betragtes som et betydeligt miljømæssigt fremskridt.

Det er også bemærkelsesværdigt, at Dansk Industri i sit høringssvar den 18. december kan skrive:

»F.eks. udfaser Danmark anvendelsen af det ozonnedbrydende stof HCFC-38 år før ulandene, jf. Montrealprotokollen. Men alligevel: Brugte danske produktionsanlæg til fremstilling af fjernvarmerør kunne bidrage positivt til et bedre miljø i ulandene, fordi anlæggene er fremstillet og drevet under miljømæssigt bedre forhold i forhold til den nuværende teknologi i udlandet.«

Vi har også med stor tilfredshed noteret os, at ministeren på side 4 i bemærkningerne skriver:

»Lovforslaget giver ikke miljø- og energiministerens bemyndigelse til at kunne nedlægge forbud mod eksport af brugte industrianlæg.«

Men desværre er der så rigeligt med andre bemyndigelser i dette forslag, at man kan frygte, at det i praksis bliver det samme som at nedlægge et forbud. Kun undtagelsesvis vil ministeriet komme til at virke som agent for genbrugstanken, når tanken er om gamle, funktionsdygtige industrianlæg. Her er en skrotbunke åbenbart et mere rimeligt alternativ for regeringen.

Jeg skulle hilse og sige, at der også er en del problemer med affald i denne verden. Vi skal ikke flytte rundt på problemerne. Vi skal søge at løse dem.

I forslagets underretningspligt ligger der en stor del foragt for modtagerlandenes miljømyndigheder, hvad enten det drejer sig om Forbundsrepublikken Tyskland eller om Cuba.

Ligeledes er der foragt for sælgerens interesse i at formidle viden om anlæggenes miljøforhold og en anmodning om endnu en miljø- og energiministerkonflikt efter den gammelkendte melodi: Vi laver skrappe krav. Når kravene så viser sig ikke at kunne holde i EU, går man ud og siger: Vi sloges for miljøet, vi gjorde, hvad vi kunne. Det lykkedes desværre ikke.

Jeg tror ikke, at de regelsæt, der er her, kan holde til en nærmere vurdering i EU. Der er kun et enkelt godt argument i det, der er fremført, og det er den lighed, der nævnes, med industrimikalierne. Men jeg tror, at man får svært ved at